

er den 41 Kr. 25 Øre og vil paa samme Maade blive 34 Kr. 40 Øre. Paa 2,000 Kr. er der nu en Skat af 49 Kr. 50 Øre, der vil blive 41 Kr. 20 Øre; paa 2,400 Kr. er den 66 Kr. og vil blive 55 Kr. 20 Øre, og endelig for 2,600 Kr. er Skatten 71 Kr. 50 Øre og vil blive 62 Kr. 40 Øre, alt med et Fradrag for to Børn.

Som De se, her er Lettelsen forholdsvis større, naar der er to Børn, altsaa endnu større, naar der er 3, 4 o. s. v. Men det hænger sammen med, at den nu bestaaende Skatteordning af 1861 er ualmindelig haard for disse Indtægter. Det ligger i, at vi ingen stigende Skala have, men derimod en Degression paa Indtægter fra 2,400 Kr. og nedefter, hvorved Skatten bliver nogenlunde taalelig for Indtægter mellem 800 og 1,200 Kr., men meget haard for Indtægter mellem 2,000 og 2,400 Kr. Det ligger i Sagens Natur, thi de sidste faa væsentlig samme Skatteprocent som Indtægter paa 100,000 Kr., saa her bør der ogsaa være Tale om nogen Nedgang, men Bevægelsesfriheden er, som sagt, meget indskrænket, og det er ikke saa let paa dette Grundlag, med denne Skala, at forøge Skatten uden at komme til en virkelig Uretfærdighed mod de mindre og middelstore Indtægter.

Men København har for sidste Budgetaar et Underskud paa 3 Mill. Kr. Den er gaaet ind i Budgetaaret med et Underskud paa 4 Mill. Kr. Det er selvfølgelig en fuldkommen utaaelig Tilstand, der ikke er til at leve under, thi man kan ikke vedblive at leve paa Laan. Det er ikke blot usundt, men i højeste Grad demoraliserende. Jeg havde forleden Dag Lejlighed til at gøre en kort Bemærkning derom ved Behandlingen af Andragender, som jeg vil gentage her, nemlig den, at det er en Ordning, der i lige Grad er ukonservativ og udemokratisk. Det kan ikke gaa an, det er rent galt at begrænse Skatteprocenten, det er, som sagt, udemokratisk, men det er ogsaa ukonservativt. Naar man kræver Reformer, saa maa man ogsaa vide, at disse koste noget, og være saadan stillet, at man kan betale dem. Det er den rette demokratiske Opfattelse, og jeg kan ikke forstaa, at man fra et konservativt Synspunkt har kunnet indvende noget derimod. Jeg forstaa derfor heller ikke, at man fra konservativ Side har været saa forelsket i den gamle Ordning med den faste Skatteprocent, at man ikke vilde være med til at give Københavns Kommune Tilladelse til at opkræve mere i Skat. Thi man maa jo vide, at naar Kommunens Opgaver ud-

vides og udvikles og skulle røgtes forsvarligt, koster det Penge; jeg tror, at det er sundt, langt sundere, end at Skatteyderne kunne slaa sig til Taals med, at Kommunen kan laane — efter os Syndfloden, lad Efterslægten ligge i Misæren, men vi have vor Ryg fri! Denne Betragtning er i højeste Grad usund og demoraliserende.

En anden Sag er det naturligvis, at de Skatter, der paalægges, blive retfærdigt paalagte. Ogsaa Smaakaarsfolk skulle have nogen Forøgelse i Skat, naar de ønske Reformer, men det skal være i Forhold til deres Indtægter. De Skatter, man paalægger dem, maa ikke tyngede haardere, end at Skuldrene kunne bære dem. Dette Forslag rammer Smaafolk lovlig haardt. Men den Situation, vi ere i, er utaaelig og ødelæggende for Kommunernes hele Fremtid, den er ganske demoraliserende set fra alle Synspunkter. Ved dette Lovforslag bedres den noget, og saa er der intet andet at gøre end at tage imod det.

Paa det Tidspunkt af Rigsdagssamlingen, hvori vi efter al Sandsynlighed befinde os, er det haabløst at prøve paa at faa Forslaget ændret. Naar vi derfor fra vor Side anbefale at stemme for det, som det er, er det ud fra den Betragtning, at det bringer to principielle Fremskridt, alt for moderate og alt for magre ganske vist, men dog Fremskridt, og fordi vi befinde os i en umulig Stilling her i København, som vi maa se at komme ud af. Desuden gaa vi med til Forslaget under fuldt Forbehold af, at vi ved den første givne Lejlighed, saasnart der aabner sig Udsigt dertil, ville arbejde paa at komme længere fremad. Og saa haabe vi paa, at Flertallet i dette Ting og deres Venner i det andet Ting, der i Fjor vare med til at kæmpe for et Forslag af lignende Art, ogsaa ville hjælpe os med at faa tilvejebragt større Sidestilling for København og de øvrige Kommuner. Der sker jo gennem det foreliggende Forslag et Fremskridt med Hensyn til Ligestilling, men det er ikke fuld Ligestilling. Vort Maal, som vi altsaa forbeholde os at arbejde for ved førstkommande Lejlighed, er fuld Ligestilling, og vi bede fremdeles Flertallet i dette Ting og deres Venner i den anden Sal om at være os behjælpelige med at naa dertil. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Sigurd Berg: Dette Spørgsmaal har ofte været til Drøftelse her i Tinget, og det har altid fra vor Side været erkendt, at det var naturligt og rimeligt, at Køben-